opusdei.org

Evangeli del diumenge de la setmana XXVII de durant l’any (B): la bellesa de l'amor fidel

Evangeli i comentari del diumenge de la setmana XXVII de durant l’any. “Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor”. El secret d'aquesta vida no és que siguem perfectes, forts, simpàtics, sense defectes. El secret de la vida és arribar a ser estimats en la nostra feblesa i fragilitat i estimar l'altre en la seva feblesa

i fragilitat. És poder dir: soc fidel a la persona que estimo.

Evangeli (*Mc* 10, 2-16)

Aleshores se li van atansar uns fariseus. Volien posar-lo a prova i li preguntaren si és permès a un home de divorciar-se de la seva dona. Ell els va fer aquesta altra pregunta:

—Què us va ordenar Moisès?

Li respongueren:

—Moisès va permetre de donar a la muller un document de divorci i fer-la marxar. Jesús els digué:

—Moisès va escriure aquesta norma per la vostra duresa de cor. Però, des del principi de la creació, Déu els va fer home i dona. Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó

una sola carn. Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi.

Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-li sobre això mateix. Jesús els diu:

—El qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra, comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu home i es casa amb un altre, comet adulteri.

Alguns presentaven a Jesús uns infants perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaven. En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué:

—Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediu, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. En veritat us ho dic: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas. I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

Comentari

En aquest Evangeli, Jesucrist aprofita una pregunta capciosa dels fariseus per parlar de l'estatut íntim de tota relació: l'amor que es lliura, que es dona, que dona vida.

Li pregunten si, tal com està dit a l'Escriptura, un home pot repudiar la seva dona. Jesucrist els mostrarà un altre camí, una altra lògica. El camí i la lògica de les coses divines.

El punt de partida és una pregunta sobre la licitud: és lícit o no ho és? Ara bé, aquesta pregunta, a l'àmbit de l'amor, és una pregunta mediocre. La lògica del que és lícit o il·lícit és la lògica del que es pot fer o no, la lògica dels drets i deures, la lògica dels límits de l'acció d'un i de l'acció de l'altre, la lògica, en el fons, de la pròpia afirmació personal. I aquesta lògica omple de tristesa el cor,

l'endureix. Podem fer centenars d'actes lícits i tanmateix que estiguin buits d'amor.

La lògica divina és una altra. Està més enllà de la lògica humana dels fariseus. Perquè l'amor va més enllà del que cal.

Ningú que s'enamora diu a l'altra persona: “amb tu podré complir allò que és lícit i evitar el que és il·lícit”. Aquest amor mor. Perquè l'amor requereix la trobada, compartir la intimitat, abraçar les debilitats i les fragilitats de l'altre, perdonar-se, descobrir la bellesa de la persona estimada, ser fecunds, somiar junts…

Quan un es queda a la lògica d'això es pot fer, això no; quan ens tanquem a la novetat, ens tanquem a l'amor. Ja no hi ha cap relació d'amor, sinó una relació d'interès.

Jesucrist proposa una nova perspectiva: ens parla del principi de

la creació, del projecte de Déu. Hi ha un disseny de vida i bellesa per a les nostres vides.

Si un viu la vida, la relació amb Déu i amb els altres, reduït al que és lícit o il·lícit, la viu de manera freda i estàtica. Si, en canvi, la viu sabent que Déu l'està mirant amb admiració, hom s'adonarà que Déu forma part de la pròpia història, que vol viure la vida de cadascú des de l'amor.

Si un sap que Déu l'està mirant amb admiració, s'adonarà que els defectes de l'altre (marit, dona, fills, germans, amics...) formen part de la pròpia aventura per aprendre l'art d'estimar, art d'assemblar-se a Jesús.

Quan cal estimar l'altre? Només quan és perfecte, sense defectes, simpàtic, puntual, útil; o més aviat, quan és feble, fràgil, pobre i s'equivoca?

Tots estem cridats a relacions de fidelitat, relacions en què sempre tindrem milions d'excuses per repudiar l'altre (marit, dona, fills, germans, familiars, amics, companys...).

Però, si l'altre només té dret a l'amor quan s'ho mereix, aleshores un no sap estimar, té un cor de pedra, endurit. En aquest cor no hi ha la imatge esplendorosa de Déu. Està ofuscada, amagada.

I per entendre això cal aprendre l'art de la petitesa i de la debilitat, l'art de ser com a nens. La segona part de l'Evangeli no hi és per casualitat.

Estimar de veritat, requereix estar a la vida com els nens, com els que tenen sempre alguna cosa nova per aprendre. Aprendre de les dificultats, de les tribulacions, de les desil·lusions.

Si l'altre està en funció de la nostra pròpia realització, del que deu, del que serveix; l'altre sempre serà insuficient. Per contra, si un percep aquesta mirada de Déu sobre un i sobre els altres, voldrà aprendre d'aquesta mirada cada dia: com un nen aprèn de la mirada amorosa dels pares.

El secret d'aquesta vida no és que siguem perfectes, forts, simpàtics, sense defectes. El secret de la vida és arribar a ser estimats en la nostra feblesa i fragilitat i estimar l'altre en la seva feblesa i fragilitat. És poder dir: soc fidel a la persona que estimo.

I Jesucrist sempre ve en ajuda de la nostra debilitat. No hi ha cap relació que no estigui cridada a experimentar la passió, la mort i la resurrecció de Jesucrist: la capacitat de perdre's a si mateix per guanyar l'altre, per donar vida a l'altre, per donar-se a l'altre en totes les

situacions. La nostra grandesa comença quan, en Jesucrist, ens perdem per amor, quan arrisquem entrar en la seva lògica de l'eternitat, de la donació, del lliurament.

Luis Cruz / Photo: Pablo Heimplatz - Unsplash

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxvii-de-durant-lany-b-la-bellesa-de-lamor-fidel/ (06/02/2026)